

Một Cách Giữ Người Kiều Mới Của Cộng sản Việt Nam

Việt Hoàng

Bài này được viết với lý do thông báo cho người Việt, khi về VN nếu có xảy ra những sự việc tương tự thì chúng ta biết cách xử trí.

Sau tin tức của đài RFA ngày 13 tháng 8 năm 2012 về việc một Việt kiều Đức về Việt Nam đã bị chặn ở cửa khẩu phi trường Tân Sơn Nhất mặc dù anh ta đã có Visa, tôi đã liên lạc được với anh và được anh cho biết sự thật như sau:

Vào ngày 9 tháng 8 năm 2012 anh Vương Trí Tín đã đáp chuyến máy bay của hãng hàng không Emirates đến phi trường Tân Sơn Nhất lúc 19:30 giờ, sau khi nhận Visa tại phi trường thì anh ta đến cửa khẩu để vào nước. Ở đây họ không cho anh vào và nói là Visa bị trục trặc và yêu cầu anh quay trở lại văn phòng nơi đã cấp Visa để hỏi nguyên nhân. Tại nơi đây Công An cục xuất nhập cảnh đã mời anh vào phòng "làm việc". Sau nhiều cuộc thẩm tra với những câu hỏi được lặp đi lặp lại nhiều lần như:

"Anh tên gì? "

"Sinh năm bao nhiêu?"

"Về Việt Nam có chuyện gì và dự định ở bao lâu?"

"Anh về Việt Nam đã bao nhiêu lần rồi?" và "Anh về VN sẽ ở đâu?"

Mặc dù những câu hỏi này hành khách vào VN đã phải khai khi xin Visa, nhưng họ vẫn hỏi đi hỏi lại, điều này sẽ làm cho người bị hỏi bị khủng hoảng tinh thần. Vì khi một người cứ phải trả lời những câu hỏi giống nhau thì sau một vài lần là họ bị nervous. Đây là một thủ đoạn của CSVN vẫn thường áp dụng để khống chế tinh thần người bị hỏi cung.

Sau hơn hai tiếng đồng hồ cứ lặp đi lặp lại những câu hỏi như thế qua nhiều người (tổng cộng là 4 nhân viên, họ lần lượt thay nhau ra hỏi cung). Trong thời gian này thì anh Tín đã điện thoại ra bên ngoài báo cho gia đình biết là Visa bị trục trặc còn đang chờ đợi để được giải quyết. Đến lượt người nhân viên thứ tư của CACK (công an cửa khẩu) sau khi hỏi những câu như thế ngoài ra ông này đã hỏi mượn điện thoại di động của anh T. Vì nghĩ là họ đang giải quyết thủ tục Visa cho mình vào, nên nếu họ hỏi mượn điện thoại mà mình không đưa họ mượn, thì đây có thể cũng là 1 cái cớ để họ kiểm chuyện, do đó anh T. đã đưa điện thoại của anh cho tên này. Sau khi cầm điện thoại của anh T. thì hắn mới nói:

"Xin thông báo cho anh được biết là, nhà nước VN không hoan nghênh anh vào VN."

Anh T. mới hỏi: "Với lý do gì mà tôi không được vào?"

Tên (công an cửa khẩu) CACK này trả lời: "Không có lý do !"

Anh T. "Vậy anh đưa lại điện thoại cho tôi để tôi thông báo cho gia đình tôi biết."

CACK: "Không, anh không được sử dụng điện thoại."

Anh T.: "Ờ VN cấm xài điện thoại hay sao?"

CACK: "Việt Nam không cấm xài điện thoại, nhưng trường hợp của anh đặc biệt."

Anh T.: "Nhưng anh phải trả lại điện thoại cho tôi để tôi báo gia đình chứ để họ đợi cả đêm hay sao."

CACK: "Anh không cần phải lo, gia đình anh sẽ được thông báo."

Anh T.: "Nhưng tôi phải thông báo cho toà Đại Sứ Đức của tôi."

CACK: "Anh không được dùng điện thoại."

Anh T.: "Nếu anh giữ điện thoại của tôi thì anh phải làm giấy biên nhận cho tôi."

CACK: "Tôi đâu có giữ điện thoại anh làm gì, tôi chỉ mượn tạm thời, sau khi thủ tục giấy tờ của anh xong tôi sẽ trả lại."

Sau đó thì tên CACK dẫn anh T. ra lại phía bên ngoài nơi có dãy ghế để khách xin Visa ngồi đợi và hắn dặn một nữ CA canh chừng không cho anh T. liên lạc với một ai để mượn điện thoại hoặc nhờ họ điện thoại dùm. Nhưng sau nhiều lần cố gắng tìm cách liên lạc thì anh T. đã gặp hai anh chị ở Mỹ về chơi cũng nhận Visa tại phi trường, nên họ ngồi đợi nơi dãy ghế đó. Được biết là anh chị này sống ở Philadelphia, họ đã nhắn tin đến với gia đình anh T.

Tên CACK sau khi đi vào văn phòng khoảng nửa tiếng sau đó thì quay ra với bản quyết định không cho nhập cảnh, văn bản này được viết bằng hai thứ tiếng (Việt và Anh), nhưng được biết là bản bằng tiếng Việt có những điều không đúng với bản tiếng Anh nên anh T. không đồng ý ký tên. Họ cũng không đưa cho anh giữ một bản phụ nào, mặc dù trước đó anh T. có hỏi thì nhận được trả lời là: "Dĩ nhiên chúng tôi sẽ đưa anh giữ một bản."

Một điều rất oái oăm nữa là, họ bắt giam anh T. và bắt anh phải trả 90 US Dollar, với lý do sử dụng phòng nghỉ. Ban đầu thì anh T. không chấp nhận điều này và nói sẽ ngồi lại ở dãy ghế nơi hành khách ngồi đợi Visa, đến lúc quay về Đức. Nhưng họ lại nói với anh rằng:

"Anh lên phòng nghỉ ngơi cho khoẻ, ở đó có điện thoại, anh muốn ăn gì thì gọi điện thoại đặt người ta sẽ đem tới cho anh."

Họ giải thích: „90 Dollar là tiền để trả cho hai nhân viên phục vụ, mỗi giờ 9 Dollar, nếu ở chỉ 3 tiếng cũng phải trả 90, mà nếu ở đến 24 tiếng cũng trả 90 Dollar.“

Vì đang cần điện thoại để nhắn tin gia đình nên anh T. bằng lòng trả tiền để lên phòng. Ba nhân viên An Ninh có đeo súng đem anh T lên phòng và sau đó khoá cửa lại, trong phòng dĩ nhiên không có điện thoại như họ đã nói. Trong hơn 24 tiếng đồng hồ họ thay tất cả 5 ca gác, mỗi ca hai nhân viên An Ninh. Nơi phòng giam có tất cả 6 giường, có một Menu để khách bị giam có thể đặt đồ ăn, nếu muốn ăn thì nhân viên AN sẽ gọi phone đặt. Anh T. cho biết là thực đơn ở đây được tính bằng US Dollar, so ra mắc hơn cả đi ăn ở nhà hàng ngay Saigon, điều này nhân viên AN ở đó cũng xác nhận.

Trong thời gian CACK ở phi trường Tân Sơn Nhất giam giữ anh T. thì gia đình anh đã thông báo cho những người bạn Đức của anh để nhờ họ liên lạc với Toà lãnh sự Đức ở Saigon. Ở đây nhân viên Lãnh sự quán Đức đã nhiều lần liên hệ với các cấp thẩm quyền, nhưng họ trả lời là không có giữ ai tại phi trường với tên họ như thế. Những người bạn Đức của anh T. nhận được trả lời của LS Đức từ Saigon như thế thì họ quả quyết: "Gia đình của ông T đã hơn 10 tiếng đồng hồ không liên lạc được với ông ta, chúng tôi cũng thế."

LSQ Đức: "Việt Nam họ chỉ luôn luôn nói một nửa sự thật. Nhưng các ông yên tâm, đến ngày mai mà các ông cũng như gia đình ông ta vẫn chưa có tin thì chúng tôi sẽ làm việc trực tiếp với chính quyền VN."

Trong thời gian bị giam giữ CACK đã giữ Vali của anh cũng như Passport, vé máy bay và điện thoại. Đến lúc ra phi cơ để bay trở về nước thì nhân viên An Ninh dẫn ra và giao anh cho nhân viên hãng hàng không Emirates, chuyến bay dừng ở Dubai trước khi về Đức tại đây cũng có nhân viên ra dẫn anh T về một nơi và dặn là không được đi đâu chỉ ngồi tại đó đợi đến giờ máy bay gần bay sẽ có người đến dẫn đi. Tại phi trường Frankfurt thì họ mới giao Passport, vé máy bay (thì mới lấy hành lý được)... điều này cho chúng ta thấy anh bị canh giữ như một tội phạm nguy hiểm.

Qua câu chuyện trên của anh Tín thì chúng ta thấy CSVN vẫn luôn gian xảo, lừa lọc và thủ đoạn mọi thứ, họ cứ cho người bị nạn hy vọng, nên vào bất kỳ lúc nào không biết.

- Trước khi tuyên bố không cho nhập cảnh thì lấy cớ là mượn điện thoại, sau khi nắm lấy được phương tiện liên lạc của người bị nạn thì lúc đó mới tuyên bố không cho nhập cảnh.
- Không có lệnh bắt giam mà lại thu giữ đồ dùng cá nhân (điện thoại di động cũng như Passport, vé máy bay, giấy tờ tùy thân) và cắt đứt liên lạc với người thân.
- Giam giữ người trái phép không có lệnh giam, với lý do là để phục vụ canh giữ anh ninh cho khách.
- Và vì nhân viên An Ninh phải bảo vệ an ninh cho "khách" nên "khách phải trả tiền phòng (phòng giam)
- Cho thông tin không đúng khi nhân viên Lãnh sự điện thoại hỏi. Theo luật Quốc Tế nếu giam trên 24 tiếng đồng hồ phải báo cho Lãnh sự quán, nếu giữ công dân của họ. Ở đây nhân viên Lãnh sự đã điện hỏi, nhưng họ lại đưa thông tin sai.

Trong lúc bị giam giữ anh T. đã được nhân viên AN cho biết là trong thời gian gần đây do ở Việt Nam tình hình không được ổn định (vì có nhiều cuộc biểu tình), nên những ai hay thường về Việt Nam hoặc mới về sẽ bị đặt nghi vấn, và nếu họ nghi thì sẽ không cho nhập cảnh VN và trục xuất về nước. Như thế thì qua điều này cho chúng ta biết được là tình hình đấu tranh trong nước đã có biến chuyển.

Trên đây là mẩu chuyện thật của anh Tín đã kể lại, khi tôi liên lạc với anh. Còn một điều rất đáng buồn khi nghe anh kể lại, sau khi trở về Đức và liên lạc với gia đình ở VN thì được biết bà mẹ của anh ta khi nghe con mình về thăm ngày hôm trước bà khoẻ và vui hẳn ra, đến hôm anh tới VN thì bà đòi đi đón con mình mặc dù bà bệnh nằm liệt giường cả hơn nửa năm nay, nhà anh phải chiều ý bà và bế bà cụng xuống dưới nhà để chờ con, nhưng người con đã không được vào VN để về thăm mẹ mình. Xin cầu đáng thiêng liêng cho cụ có sức khoẻ để đợi ngày đưa con mình về thăm, ngày ấy không còn xa đối với anh cũng như đối với người Việt yêu

chuyện Tư Do.

Việt Hoàng